

CAMILLE ANSEAUME

Alsof het niets is

Karakter Uitgevers B.V.

Moeders beschrijven graag in detail het moment waarop ze ontdekten dat ze het waren.

Het speelt zich meestal af op de wc. De vrouw probeert op het staafje te richten. De man wacht ongeduldig en onrustig voor de deur. Ze is bang dat het resultaat haar teleurstelt en reikt hem het heilige en vochtige voorwerp aan, dat hij met beide handen aanneemt. Hij is duidelijk heel erg verliefd.

De daaropvolgende seconden zijn de langste van hun gezamenlijke leven. En dan, met trillende stem, velt hij het vonnis.

Bij mij ging het bijna net zo.

Alleen maakte hij een einde aan de stilte door te zeggen:

‘We houden het niet.’

Ze staan er, de twee streepjes. Het is alsof ze hun kleur extra accentueren, ons duidelijk proberen te maken dat we niet dromen. Ze lijken op rechte aanhalingstekens, ze twijfelen of ze ons moeten toelachen of uitlachen, ze zijn zo recht als twee i's, zo stijf als een hark. Met een knoop in onze maag wachten we zwijgend tot zich een wonder voltrekt, tot een van beide streepjes verdwijnt of ombuigt, tot de kleur verandert en het resultaat onderuithaalt. Maar de kleur wordt alleen maar intenser, is onverzettelijk en ik ben degene die vooroverbuigt, met kromgetrokken rug, mijn handen op mijn hoofd, mijn voorhoofd op het tapijt.

‘Wacht, ik hou hem liever.’

‘Pardon?’

‘De test. Niet weggoeien, ik hou hem liever.’

‘Ah, oké... Ik was even bang dat je de baby bedoelde.’

‘Misschien is het wel een mongooltje.’

‘Wat? De test?’

‘Nee. De baby.’

‘Waarom zou je willen dat het een mongooltje is?’

‘Dat wil ik niet, dat hoop ik.’

‘Waar heb je het over?’

‘Een mongooltje kunnen we niet houden.’

‘Ho even! Ben je wel goed bij je hoofd? Een baby die op zijn vierde de Nobelprijs wint, kunnen we ook niet houden.’

‘En wat als hij die op zijn tweede wint?’

Hij was niet bepaald in de stemming voor grapjes, dus liep hij weg.

Ik hoorde de deur dichtslaan, zijn voetstappen die vervaagden op het trapportaal. Daarna het vertrouwde kraken van de eerste treden van de trap. Dezelfde treden die ik hoorde als we hadden afgesproken. Een zingend gekraak, het teken dat hij zo zou aankloppen en ik nog precies vier seconden had om te doen alsof ik ergens heel druk mee was, verzonken in een willekeurige activiteit, behalve wachten, de afwas bijvoorbeeld. Ik wachtte dan een paar tellen voor ik de deur opendeed, met mijn keukenhandschoenen in de hand en een zogenaamd afwezige blik. 'Ah, daar was je al. Ik had de tijd niet in de gaten, ga zitten, ik moet even iets afmaken.'

Die dag klonk er geen zingend gekraak, eerder een jammerend gekraak. Ik wilde ook jammeren en liet me op de grond zakken. Er kwam niets, geen traan, geen geluid, alleen een verstikkend gevoel. En dat gevoel, het gevoel nooit eerder zo leeg te zijn geweest terwijl ik eigenlijk nooit eerder zo vol was, trok niet meer weg.

Ik was gevuld met een leegte en daar middenin zwom iets oneindig kleins.

Ik word wakker met een wrange smaak in mijn mond. De test ligt nog steeds op tafel, hij ziet er teleurgesteld uit en maakt zich heel klein, hij dacht echt dat hij voorbestemd was om mensen gelukkig te maken. De twee streepjes hebben hun enthousiasme verloren en zijn nu roze, alsof ze verlegen zijn of zich schamen.

We hebben niets concreets en houden ons daar ook niet mee bezig. De grootste belofte die we elkaar ooit hebben gedaan, is dat we over een week zouden bellen. Dat was op een dinsdag. We houden vooral horizontaal van elkaar, en in het donker, alleen dan zijn we niet bang om elkaar af te schrikken, alleen dan durven we onze adem te vermengen zonder te vrezen dat de ander zich afvraagt of het misschien niet allemaal te snel gaat. Het woord 'ons' hebben we nooit gebruikt, en als we met betrekking tot ons tijdens een gesprek niet onder de term 'relatie' of 'stel' uit komen, dan tekenen we met onze vingers grote aanhalingstekens in de lucht om aan te geven dat het nogal een groot woord is voor zoiets kleins.

Het is veel meer dan alleen maar seks, het is veel minder dan verliefdheid. Het is vlees noch vis, goed genoeg om te doen alsof we een kindje maken, niet goed genoeg om er een te krijgen.

Als hij alleen maar mijn huis hoefde te verlaten, waarom kan ik dan niet gewoon mijn lichaam verlaten?

Als het alleen maar een kwestie van een deur was, had ik hem ook achter me dichtgeslagen.

Sinds een paar dagen betast ik de ene helft van de tijd mijn borsten, de andere helft bewonder ik ze in de spiegel. Ze zijn groter dan ooit, sterker nog, ze voldoen bijna aan het landelijk gemiddelde. Ik heb het gevoel dat ik dikker word, maar mijn kleding bewijst het tegendeel. Deze lichamelijke veranderingen verwelkom ik met een gelukkig gevoel en bezoeken aan lingeriewinkels. Ik vind dat het leven goed in elkaar zit. Mijn hoofd zit duidelijk niet zo goed in elkaar.

Ach, ik heb nauwelijks iets om me zorgen over te maken. Slechts één ongelukje met een condoom en de volgende dag heb ik de morning-afterpil geslikt. Als je die binnen vierentwintig uur slikt, is hij voor 95 procent betrouwbaar, die andere 5 procent treft alleen een ander, degene die de jackpot wint of een zeldzame ziekte krijgt.

Pas toen ik mijn bier niet weg kreeg, wat in mijn geval vrij bijzonder is, begon ik me zorgen te maken. De kans dat mij dit ooit zou overkomen was trouwens ook ongeveer 5 procent.

We hadden 's nachts tussen een en drie gevrijd (we waren erg blij om elkaar weer te zien). De volgende morgen, na een snelle berekening, zei ik tegen hem dat het condoom ons op de verkeerde dag in de steek had gelaten, en dat het beter was geweest als hij van tevoren even mijn menstruatiecycclus geraadpleegd had.

Ik vroeg of hij meeding om de morning-afterpil te kopen, zodat hij erom kon vragen. Ik vind het al vreselijk om pleepapier in de supermarkt te kopen, dus sterf ik nog liever dan dat ik aan een apotheker opbiecht dat ik, zojuist nog wel, seks heb gehad.

Rond het middaguur stonden we voor de apotheek. Het was er druk, afgeladen, hij had haast, ik ook, we besloten later terug te komen, we beseften niet dat we ons op dat moment in die ene scène bevonden waarin alles ineens een andere wending neemt.

Lang daarna zal ik nog vaak tegen mezelf zeggen: 'En wat als het nu elf uur of twee uur was geweest', 'En wat als Monique, Brigitte en al die anderen nou niet zo nodig in de lunchpauze hun aambeienzalf of zeepvrije zeep moesten kopen', 'En wat als we die dag niet zo'n haast hadden gehad', 'Wat als', 'Wat als', 'Wat als'.

Aan het einde van de middag ging ik terug, alleen ditmaal. Ik kocht meteen maar even shampoo, zeep, watjes en een tanden-

borstel, om de apotheker duidelijk te maken dat ik misschien wel af en toe vrij, maar niettemin ontzettend schoon op mezelf ben.

Ik ging naar huis en slikte de pil.

Het was zeven uur 's avonds, precies zestien tot achttien uur nadat een spermacel zich een weg had gebaand in een baarmoeder die, volgens de bijsluiters, op dat moment geacht werd 'ongastvrij' te worden.

Er was hier duidelijk sprake van een spermacel die niet veel waarde aan comfort hechtte.